

НЕБЕСНА КНИЖКА

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 2 (141)
лютий 2025 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

ПРИЙДЕ ДО ХРАМУ СВОГО ГОСПОДЬ

«Ось Я посилаю Мого ангела, щоб він приготував дорогу переді Мною. Після цього знеацька прийде до свого храму Господь, Котрого ви чекаєте, – бажаний вами Ангел заповіту. Ось Він іде! – говорить Господь Саваот, – але хто витримає день Його пришествя, і хто встоїть, коли Він з'явиться?» (Мал. 3:1). Це пророцтво записане в останньому розділі останньої книги Старого Заповіту, яка називається Книга пророка Малахії. Воно звіщає про дві важливих події епохи Нового Заповіту, які ми зараз як християни відзначаємо на початку року. Перша подія стосується служіння Івана Хрестителя, який був передтечею Месії. Це саме про нього говорить пророк Малахія як про ангела, тобто вісника чи Божого посланця, який готуватиме дорогу для Сина Божого, Спасителя людства. Ми згадуємо про це, коли святкуємо Господнє Хрещення у січні місяці одразу після Різдва. Адже Божий Син був явлений Ізраїлю саме під час хрещення від Івана Хрестителя у річці Йордан. Саме тому свято Господнього Хрещення ще називають Богоявленням.

Наступна подія, яка звіщається у цьому пророцтві – це раптовий прихід Господа до храму. Свято Стрітіння Господнього було запроваджене для вшанування пам'яті про подію, що сталася у Єрусалимському храмі через сорок днів після народження Ісуса Христа. На відміну від Різдва, Пасхи та інших визначних християнських свят, ця подія відбулася саме у Єрусалимському храмі. Через сорок днів після народження Христа згідно Закону Мойсея батьки принесли Його в Єрусалим, щоб присвятити свого Первістка Господу, а також принести жертву згідно із Законом Господнім – пару горлиць або двох голубенят. Про це описано в Євангелії від Луки:

«І ось був чоловік в Єрусалимі на ім'я Симеон; і чоловік цей, праведний та побожний, сподівався потіхи для Ізраїля; і Дух Святий був на ньому. І було йому сповіщено від Духа Святого, що він не бачитиме смерті, доки не побачить Христа Господнього. І Дух припровадив його до храму. А як принесли батько й мати Дитя Ісуса, щоб зробити їм, що треба, за звичаєм законним для Нього, то взяв він Його на руки свої, благословив Бога і промовив: «Нині відпускаєш слугу Твого, Владико, за словом Твоїм із миром, бо бачили очі мої спасіння Твоє, яке приготував Ти перед усіма народами, – світло на просвіту поганам і славу народу Твого Ізраїля!» І дивувався Йосип і мати Його тому, що сказано про Нього. І благословив їх Симеон, і сказав до Марії, матері Його: «Ось Цей лежить на падіння і вставання багатьох в Ізраїлі і на знак сперечання, та й тобі самій меч прошиє душу, щоб відкрились багатьох серцець думки». Була там також пророчиця Анна, дочка Фануїлова, з роду Асирового; вона була в глибокій старості, живши з чоловіком сім років від дівоцтва свого. І ця вдова до вісімдесяти чотирьох років не відходила від храму, постом та молитвою служила Богові вдень і вночі. І вона тієї ж години надійшла, віддала хвалу Господу, і говорила про нього всім, що сподівалися визволення Єрусалиму.» (Лк. 2:25–38).

Єрусалимський храм був святим місцем, яке завжди належало Богу і освячувалося Його присутністю. Якщо запитати будь-яку людину, що таке храм, то, без сумніву, більшість людей відповість, що це місце для поклоніння Богу. Люди у всі часи шукали спілкування з Богом, оскільки після гріхопадіння потребували Його підтримки та захисту від сил зла. Зі сторінок Старого Заповіту ми дізнаємося про те, що сам Господь через пророка Мойсея дав повеління влаштувати особливе місце для поклоніння Богу, яке називали спочатку Скінією, а потім Храмом. Перший постійний Єрусалимський храм був побудований за часів правління царя Соломона приблизно у 960 році до н. е. Це була велична споруда, багато оздоблена золотом. Поклоніння Богу включало жертвопринесення тварин, яке проводили священники, піднесення молитов та спів із музичним супроводом, який виконували левити. Бог був завжди присутній у храмі. Його присутність хоч і була незримою, але вона виявлялася через Божі дії на святому місці. Та настав час, коли Бог прийшов у Свій храм у видимому образі, особисто у Своему Сині, як і обіцяв протягом багатьох століть через Своїх пророків. Його відвідини були несподіваними для всіх. І хоч євреї завжди чекали приходу Месії, але на той момент вони настільки віддалилися від Бога, що вже не могли почути голосу Божого, який би звістив їм про виконання обітниці. Тому, коли це сталося, Його майже ніхто не впізнав. Адже Бог є Дух, як написано в Слові Божому, тому Його не можна впізнати по обличчю, а лише через дане Богом відкриття. Але Бог через пророка Малахію звістив про подію, яка сталася приблизно через 400 років – прихід у світ Месії, народженого Божого Сина, якого Він обіцяв послати ще першому праотцеві віри, щоб у Ньому благословити всі народи землі. Слова цього пророцтва наведені на початку цієї статті. Так і сталося за Словом Божим.

В Єрусалимському храмі завжди було багато людей, і не лише під час свят, оскільки народ сходився туди з усіх кінців країни, щоб виконувати належні за законом обряди, давати обітниці, складати подяки та поклонятися. Тому, коли батьки Ісуса прийшли за законним звичаєм до храму, у ньому також було дуже багато народу. Але серед усієї кількості присутніх на той час людей лише двоє мали відкриття Святого Духа про те, що храм відвідав сам Господь у людському тілі, адже до храму принесли Немовля, яке є Господом неба і землі. Таким був старець Симеон, праведний та побожний, і тому Дух Святий був на ньому і припровадив його в потрібний час до храму. Згадується також за пророчицю Анну, яка, як написано, не відходила від храму та, підійшовши, впізнала у Немовляті Спасителя і стала славити Бога. Інші люди, що були на той час у храмі, лише із подивом спостерігали за тим, що відбувалося.

Період, коли відбувалися усі ці події у Ізраїлі та у єрусалимському храмі, був дуже важким для країни. Багато років римського поневолення, жорстокість римлян, духовний занепад країни, постійні придушення повстань за незалежність. Здавалося б, усі ці випробування мали спонукати народ ревно шукати Бога та привести до духовного відродження. Але відбувалося навпаки, – продовжувалася моральна та духовна деградація духовенства, посилювалася політична неспроможність лідерів країни. Саме тому, коли батьки Ісуса принесли Дитя до храму, то тільки двоє людей мали об'явлення про Нього. Але Бог послав Свого Сина, щоб Він звільнив народ саме від влади гріха і зла, а не від влади римлян.

Згадуючи усі ці події, які відбувалися в Єрусалимі близько двох тисяч років тому, хотілося б провести аналогію із нашою сучасністю. І хоч Україна – це зовсім не Ізраїль, але ми зараз знаходимося у подібній ситуації як ззовні, так і зсередини. І ми добре бачимо і розуміємо, що нам ніхто із людей цього світу не може допомогти. Але для Бога немає нічого неможливого, адже Він – всемогутній Володар неба і землі. В його руках наше життя і дихання, а також доля усіх країн та народів. Христос більше не прийде у цей світ, щоб помирати за наші гріхи. Він уже зробив це дві тисячі років тому на Голгофі. Слово Боже звіщає, що вдруге Він прийде як Суддя для цього світу. Вважається, що свято Стрітіння являється прообразом зустрічі людини із Богом. А храм, у Якому бажає постійно перебувати Бог – це наше серце, наша внутрішня людина. «Бо ви храм Бога живого, як сказав Бог: вселюся в них і ходитиму в них; і буду їх Богом, і вони будуть Моїм народом.» (2 Кор. 6:16). Але для того, щоб Господь поселився і перебував у нас, нам потрібно запросити Його, закликати Його Святе Ім'я та відкрити для Нього своє серце. І чим більше людей, які живуть в країні, повернуться до Бога і житимуть за Його законами, тим сильніша і незалежніша буде держава. Адже істинний шлях до миру і свободи знаходиться саме в Ісусі Христі.

Павліна Снівак

НЕ ВТРАЧАЙ БОГА ДОРОГОЮ ДО ЦЕРКВИ

Сьогодні як ніколи важливо говорити про справжню віру, тому що світ наповнений фальшивими вченнями, а люди заплуталися, де шукати Бога. Багато хто називає себе єдино вірними, але втрачають найголовніше – живу присутність Господа.

Христос сказав: «Бог є Бог не мертвих, а живих. Бо в Нього всі живі» (Лук.20:38). Він закликав слідувати

за Ним, а не за людськими традиціями. Живий у Бозі – це той, хто діє з любов'ю, а не просто дотримується обрядів і догм. У кожній деномінації є і живі, і мертві душі. Бог не належить до однієї групи – Він у серцях тих, хто любить і служить ближньому.

Притча про доброго самарянина показує, що ближній – це не лише той, кого ми любимо і знаємо. Священник і левит пройшли повз побитого чоловіка, бо були зайняті своїми релігійними обов'язками. Але самарянин, якого вважали відкинутим, проявив справжнє милосердя (Лук.10:25-37). Справжня віра виявляється в справах любові, а не в дотриманні ритуалів.

Сьогодні багато людей відвідують церкву, але живуть так, ніби Бога немає в їхньому повсякденному житті. Вони

можуть співати, проповідувати, брати участь у проєктах, але якщо в їхніх серцях немає любові, милосердя та прощення – вони втратили Бога дорогою.

Апостол Павло говорить: «Бо Царство Боже – не їжа і не пиття, але праведність, мир і радість у Святому Дусі» (Рим.14:17). Можна робити багато добрих справ, але без любові вони нічого не варті. Одного разу люди скажуть Христу: «Господи! Господи! Хіба не Твоїм Ім'ям ми пророкували? І не Твоїм Ім'ям багато чудес творили?» А Він відповість: «Я ніколи не знав вас; відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня» (Мат.7:22-23), бо вони втратили істинний сенс віри.

У сучасному світі церкви перетворюються на шоу, а християни – на гля-

дачів. Програми, заходи та релігійні традиції можуть затьмарили головне – Бога. Потрібно пам'ятати, що служіння без любові – порожнє.

Справжня святість проявляється в тому, як людина поводить себе, коли її ніхто не бачить. Якщо всередині тебе немає праведності, миру і радості у Святому Дусі – ти втратив Бога. Необхідно зупинитися, озирнутися і переглянути своє життя, щоб зрозуміти, чи залишилося місце для Господа в серці.

Бог хоче бачити в нас не рабів, а синів, які служать Йому не зі страху, а з любові. «Бо не прийняли ви духа рабства, щоб знову жити у страху, але прийняли Духа усиновлення, яким кличемо: Авва, Отче!» (Римлянам 8:15). Якщо твої вчинки продиктовані гордістю, марнославством чи особистою вигодою – ти йдеш у неправильному напрямку.

Зупинись! Переглянь своє життя. Знайди Бога не в обрядах, а у своєму серці. Йди за Христом не формально, а щиро, з любов'ю. Бо один плюс Бог – це завжди більшість.

Карен Ісоян,
головний редактор газети

НЕ БАЧИТИ, А ВІРИТИ

він записав у книгу, що має назву Об'явлення: «І я оглянувся, щоби подивитися, чий це голос говорив зі мною, і, обернувшись, я побачив сім золотих світильників, а серед світильників – подібного до Сина Людського, одягненого у довгий одяг і оперезаного по грудях золотим поясом. Голова ж Його і волосся – білі, немов біла вовна, мов сніг, а Його очі – як полум'я вогню, а Його ноги подібні до блискучої бронзи, наче в печі розпеченої, а Його голос – наче шум великої води. У Своїй правій руці Він тримав сім зірок, і з Його уст виходив двосічний го-стрий меч, а обличчя Його – мов сонце, що сяє у своїй силі. І коли я Його побачив, то впав Йому до ніг, наче мертвий. А Він поклав Свою правицю на мене та й промовив: Не бійся! Я – Перший і Останній, і Живий. І був Я мертвий, і ось Я живу навіки віків. Я маю ключі від смерті й від аду» (Об'явл.1:12-18). Апостол Іван ледь не помер від побаченого ним явлення Сина Божого у славі. Є і в наші часи свідчення від людей, які бачили Ісуса у видінні або сні, але переважній більшості Бог закрив Себе за зависою творіння. Інакше навіщо вірити, якщо ми і так бачимо. Якби всі люди могли бачити Бога чи сатану, то думаю, що їх вибір був би за Богом. Якби всі побачили реальність пекла та раю, то, очевидно, їх вибір був би за раєм. Та Бог називає щасливими людей, які не бачать, але продовжують вірити. Які виборюють перемогу над гріхом у своєму житті завдяки тій живій вірі в Господа та готові відмовитися від усього заради їх Господа, навіть якщо потрібно віддати життя.

Багато людей віри чинили так до Христа і після Його приходу аж до наших днів. В цьому полягає вся цінність та важкість людського вибору, коли ти, не бачивши, віриш, долаючи різні перешкоди на своєму шляху. Слово Боже приводить нам знову в приклад Мойсея, якому доводилося приймати непрості рішення за свого життя: «Вірою Мойсей, коли народився, три місяці був перехо-ваний своїми батьками, адже побачили вони, що дитя гарне, тож не злякалися наказу царя. Вірою Мойсей, коли виріс, відмовився називатися сином дочки фараона; він краще zvoliv терпіти з Божим народом, ніж тимчасово мати насолоду від гріха. Він уважав наругу Христа за більше багатство, ніж скарби Єгипту, тому що споглядав на нагороду. Вірою він покинув Єгипет, не злякавшись гніву царя, адже стояв непохитно, як той, хто бачить Невидимого» (Євр.11:23-27).

Як важливо мати таку віру, що її мав Мойсей, віру, наче ти бачив Всевишнього. Мойсей вижив завдяки Господу та вірі його батьків. На той час, коли по наказу фараона всіх народжених єврейських хлопчиків убивали, мати Мойсея поклати його до просмоленого кошика та пустила по течії річки Ніл. За Божого провидіння на той час дочка фараонова купалася в річці, де і побачила немовля і, врятувавши його від небезпеки, прийняла і назвала своїм сином. Цей епізод також згадується у словах Стефана, що записані у книзі Дій: «Коли ж його покинули, то дочка фараона взяла його й вигодувала собі за сина. І Мойсей був навчений усієї єгипетської мудрості, був сильний у своїх ділах та словах. А коли сповнилося йому сорок років, прийшло йому на серце відвідати своїх братів – синів Ізраїля» (Дії 7:21-23). Протягом сорока років Мойсей жив і навчався у кращих вчителів Єгипту. На той час це була дуже технологічно розвинена та могутня країна, яка володіла передовими технологіями в світі. Тож Мойсей був молодий та дужий, навчений всілякої мудрості та мав великі перспективи посісти престол Єгипту. Та коли Бог поклав йому на серце врятувати синів Ізраїлю від поневолення, він, не вагаючись, відмовився від того багатства і слави, до яких звик змалечку. Він краще захотів страждати разом з народом ізраїльським, ніж мати тимчасове задоволення у гріху. Він у вірі в живого Бога чекав на велику винагороду, яку Бог приготував для тих, хто чинить волю Його.

Нажаль, сьогодні люди можуть вірити у що завгодно, лише не в Бога. Вони швидше повірять у інопланетян, які брехливо вигадані сатаною для залякування та відвертання уваги від справжнього та реального світу духів. Біблія чітко описує нам лише одну планету Земля, яка є унікальною у всьому всесвіті і іншої такої немає, яку б Бог створив зі всіма умовами для нашого життя. Є лише один реальний Бог, Який є Автором всього видимого і невидимого, довершеного творіння Божого. Є один Син Божий, що ввійшов в історію світу під іменем Ісуса Христа, очікуваний Месія і Спаситель світу. Якщо Бог реальний і єдиний, Хто створив неосяжний всесвіт, то варто прислухатися до Його Слова, відомого нам як Біблія. І тоді вірою здобудемо вічне життя в вічній радості з Богом, де немає смерті, війни чи хвороб.

Скобелев Костянтин

В ОСТАННІЙ ЧАС ЖИВЕМО

В останній час живемо з вами, друзі!
Вже зовсім скоро наш Ісус прийде!
Пробуджуйтесь! Збадьортесь
в своїм дусі!
Оливу запасайте! Спас гряде!

Збуваються пророцтва всі Господні,
Збентежений сьогодні увесь світ,
Він мимоволі котиться в безодню,
Бо давить сильно беззаконня гніт.

Природні катаклізми, мори війни,
Місяцями голод, недуги страшні, -
Це наше сьогодніє ненадійне
Все мовить нам, що вже останні дні.

Радіє ворог. Владу він одержить
Лиш на короткий, нетривалий строк.
В ці непрості часи усім належить
Із Богом налагодити зв'язок.

Чи то життя нежданно перерветься,
Чи віч-на-віч побачимо Христа, -
Готуймо душу! Очищаймо серце,
І не страшною буде темнота!

Не треба нам боятись, християни!
Бо з нами Бог! Він вище темних сил.
Не світові кінець, а тьмі настане!
А захист наш у тіні Божих крил.

Тримаймо казанці наготові,
Як мудрі діви ждимо Жениха!
До смерті будьмо вірними Христові,
Та бережимо себе від гріха.

Цей світ, як море піниться, лютує,
А ми в човні пливем по хвилях тих,
Як буря налетить - хто нас врятує?
Таких лякливих, немічних, слабких?

Не підпускайте до сердець тривогу!
Хай згинуть назавжди сумніви й страх!
Довіртесь всім еством у руки Бога!
Бо перемога вся в Його руках.

Хіба своїх дітей Господь покине?
Ніколи не згانیються усі ті,
Хто на Його надіється невпинно
І служить ревно у своїм житті.

Готуйся, Церкво, вибрана Невісто!
Бо чути кроки. Молодий іде!
Та пам'ятай лише - ніщо нечисте,
Брудне і грішне в небо не ввійде!

Готуй себе! Вибільюй свої шати!
І віру збережи аж до кінця!
Щоби тобі навіки царювати
В оселях Всемогутнього Творця.

Катерина Бойко

МЕНЕ ВИЛІКУВАВ ГОСПОДЬ

«Благослови душе моя Господа і не забувай про всі добродійства його...»
(Пс.103:2).

«Непохитно надіюсь на Господа, і Він прихилився до мене...»
(Пс.40:2).

Мене звати Андрій Ковальчук. Я родом із села Городок, що неподалік від Прилісного (колишній Маневицький район). Диякон, виконую пресвітерське служіння у своєму селі. Раніше я був невірним, жив, як і всі люди, які не знають Бога. Але в моє життя, у мою сім'ю та родину прийшов Господь.

27 серпня 2007 року я тяжко захворів. У той день я хотів вийти на вулицю, шттовхнув довір, вони відчинилися, а я впав – у мене стався інсульт. Паралізувало правий бік – руку і ногу, відібрало мову. Люди йдуть по дорозі, я ж не можу їх покликати на допомогу. А мені тоді не було й 30 років. Моя дружина Надія була на роботі. Добре, що батько прийшов до мене. Побачив, що я лежу, і поїхав по медичку. Вона оглянула мене й наказала негайно везти до лікарів у Прилісне. Вони лікували мене 10 днів, а після цього направили в Луцьку обласну лікарню. Приїхав туди з дружиною, як там раптом мене вдарив другий інсульт по лівому боці. А минув тільки місяць після першого. На цей раз в мене відібрало ліву руку та ногу, а також мову. Лікували, але мені краще не ставало. Відправили додому, а мені все гірше та гірше. У моєму тілі стала набиратися вода, стали набрякати живіт, руки та ноги. Пульс – 120 ударів на хвилину. Знову звернувся до лікарів у Прилісному, а потім у Луцьку. Вони ж сказали, що моє серце дуже збільшене і слабеньке, і що його треба міняти. Потрібна операція з пересадки серця.

Після різного лікування дружина поїхала в Луцьку обласну лікарню просити направлення до лікарів у Київ. Як тільки вона зайшла туди, то там відразу запитали, чи я не помер. Направлення не дали. Сказали, що я можу померти ще в дорозі, що для цього потрібна спеціальна реанімаційна машина. А я справді був у дуже тяжкому стані: на мені були тільки шкіра й кості, а ще вода у всьому тілі. Лікарі радили моїй дружині заспокоїтися, берегти своїх двох дітей, бо, мовляв мені вже ніщо не допоможе, що все йде до одного кінця. Але ми все-таки зібралися в Київ, у інститут кардіології. Там мене лікували понад 20 днів. Діагноз підтвердили – потрібна пересадка серця. А щоб її зробити, то мені треба було продати все, що я маю, і то це була б

тільки маленька частинка того, що потрібно для операції. Виписали мені торбу ліків і розписали, як їх пити. Спав я тоді сидячи, підпертий подушками, із піднятими ногами, щоб вода відтікала. Рухався мало, по кімнаті трошки ходив, інколи виходив на хвилю на двір. Думав собі, що, мабуть, буду помирати. Але щось говорило в мені, що ще рано, що ще не пора. Бо хоч було в мене два інсульти, але відновилася чутливість моїх рук і ніг, відновилася мова. То чому ж я маю вмерти?

У нашому селі була євангелізація. Ходили віруючі по селі й запрошували людей. Моя дружина Надя зі своєю подругою пішла туди. А потім вона стала частіше їздити на зібрання в Прилісне. У нас в родині немає віруючих. Тому я казав їй: «Не йди, я можу вмерти. Навіщо тобі туди їхати?» Але вона просила – Господь прихилив моє серце, і я дозволяв. На одному зі служінь до дружини було пророче слово: «Неси його на руках молитви щоденно, щоденно клич до Господа, бо є ще милість для цієї душі. Пильнуй, щоб не опустилися руки твої, не відкладай, не відкладай і не бійся, що він завтра відійде. Якщо будеш молитися за душу, то помилую і тіло». Дружина переписала ці слова мені. Я їх читав і нічого не розумів. Думав: звідки той чоловік знає мене, що я десь живу в Городку, що я слабкий? Мене вражали слова «не залишай і не бійся, що завтра відійде». А я міг відійти в будь-який час.

Коли мене стали запрошувати на зібрання, то я сильно опирався. Стала й дружина мене просити, казала: «Андрію, поїдь хоч раз. За тобою прийде машина, дві години в зібранні посидиш». Кажу їй: «Ну якщо раз, то поїду». І думаю собі: «Поїду, хай відчепляться». Поїхав туди з думкою, що один раз, але я і досі в церкві з милості Божої. Коли я приїжджав на зібрання, то мені ставало краще ніж вдома, мені так не боліло, мені не було так тривожно. Я легко відсиджував дві години, хоча думав, що не зможу. Мені здавалося, що і набряку немає, але коли приїжджав додому, то ноги знову набрякали й навіть не влезали в моє взуття.

Час ішов, а я жив. Ще раз поїхав у Київ на перевірку. Мені там обстежили і серце, і мозок, бо були інсульти, і казали, що в мене дуже поганий стан,

що все одно треба пересаджувати серце. А воно стукало 120 разів на хвилину, я чув кожен його удар. Печінка у тяжкому стані, у нирці великий камінь до сантиметра. Тобто всі органи організму дали збій. Коли я відвідував зібрання, то чув свідчення, як Бог зціляв хворих. Мені стали часто приходити на розум слова пророцтва, особливо та частина, що «коли будеш молитися за душу, то зцілиться і тіло». Я став розуміти, що мені треба покаятися. Коли сидів на зібраннях, то мені здавалося, що кожна проповідь, яка там звучала, була про мене. Я не раз дивувався, звідки вони знають моє життя.

Якось, коли я був на служінні в Прилісному, то вирішив каятися, встав і пішов наперед. Це було після Різдва 2011 року. Лікарі казали, що я проживу при доброму лікуванні рік, максимум два, а я вже жив майже чотири. Мені пощастило бачити Женю Поліщук, яку оздоровив Господь. Я сидів на першій лавці навпроти неї, коли вона була в Чорнижі й там свідчила. Поступово й в мене виростала віра, що Бог мене зцілить. Я не знав, як Він це буде робити, але мав певність, що це буде через водне хрещення, що саме в день водного хрещення я буду здоровий. Наблизився той серпневий день 2011 року. Я зайшов у воду, вийшов – нічого особливого не сталося. Але коли приступив до Господньої заповіді, пригубив чашу з вином – то стало щось незвичайне робитися в моєму тілі. Мені стало дуже жарко, хвиля тепла пройшла по моєму тілу аж до ніг. Після цього стало мені так легко, так добре, як ніколи! Але коли приїхав додому, то знову пішов до тих таблеток і став їх пити. П'ю таблетки день, другий, третій, але в мені якесь інше відчуття, ніби вони мені заважають. Кажу дружині та дітям: «Стаємо на коліна, будемо молитися, бо я більше не питиму цих таблеток». Мені тоді навіть у голову не приходило, що так відразу покинути вживати ліки не можна, бо могло б все закінчитися для мене катастрофою. Закинув ті та-

блетки й поїхав на роботу. Не вживав їх місяць, другий, третій, працював – і мені було все добре.

Настав час їхати в Київ на чергове обстеження. Зазвичай, я туди ледь приїжджав. А то їду сам, почувую себе добре, не втомлений, впевнено стукаю у потрібні двері. Кажу, що я вже здоровий. Стали оглядати моє серце на УЗД і дивуються: воно було збільшене майже в три рази, а тепер в нормі. Наказали мені, щоб я знов приїхав на огляд через шість місяців. Я ж всім розкажу, що здоровий, що мене Бог зцілив. Працюю. А поїхав у Київ через вісім місяців. Там роблять мені УЗД серця, нирок, печінки – усе в нормі, навіть каміння в нирках немає. Той лікар, що робив огляд, казав, що якби він не робив УЗД у той перший раз, то й не повірив би, що той камінець був.

До сьогодні я ніяких таблеток не приймаю. Так, мені радили поставити донорське серце, але чи воно прижилося б? Сам Господь поміняв моє серце, забрав хворе кам'яне, і дав здорове плотяне. Це зробив люблячий Господь, щоб моя віра ще більше зміцнилася в Ньому. Скільки милості я пережив за той час! Зрозумів, якщо Господь щось допускає, то Він і допомагає. За мене не раз запитували, чи я ще живий. А одна лікарка, побачивши мене, допитувалася, чому я в них не лікуюся. Я сказав, що увірував, покаюся, служу Богові – і став здоровий. Мене вилікував Господь!

(по матеріалах сайту voice.org.ua)

ВСЕ ВІДДАЙ В РУКИ ІСУСА

«Є тут хлопчина один, що має п'ять ячних хлібів та дві риби, але що то на безліч таку!» (Ів.6:9)

Якби ті п'ять хлібів та дві рибини не попали у руки Господа, їх вистачило б тільки на одну людину. Якби той хлопчик зберіг у своїй торбині той скромний запас, він не приніс би ніякої користі. Але ця їжа у руках Ісуса була розділена, благословлена та роздана людям. Як мало ми можемо за-

пропонувати Ісусу з того, що ми маємо... Але якщо навіть найменше ми віддамо у руки Господа, Він буде звершувати великі чудеса у твоєму житті та через твоє життя

Словом було створено все, що можна бачити, з того, що не може бути видимим.

Люди у натовпі були дуже голодні. Ісус дає не тільки

про наші духовні потреби, а також про повсякденні плотські потреби.

Поки Філіп думав про те, чого у нього не було, Андрій почав думати про те, що у нього є. Він не покладався на обід хлопчика; він покладався на Ісуса, на те, що Ісус прийме його п'ять хлібів та дві рибки.

У нашому житті ми часто стикаємось зі складними ситуаціями, коли виходу зовсім не видно. Але, подібно до Андрія, ми можемо просто та щиро вірити в Ісуса та принести Йому те найменше, що є у нас, і Ісус благословить.

Навчимося шукати одну маленьку можливість, навіть коли ситуація виглядає неможливою, Все віддати в руки Ісуса. «Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, в Ісусі Христі» (Філ. 4:13).

Ученики взяли те, що дав їм Христос, та почали роздавати, не розуміючи до кінця, що з цього вийде. І завдяки їх слухняності Бог виконав Свою дивну частину, їжа почала множитись. Учні роздавали не те, що вони взяли самі, але отримане вже з рук Ісуса, Який творить дива! Саме Він годусь голодних, саме Він все звершує. Але для того, щоб стати учасниками цього процесу, щоб Ісус через нас міг годувати голодних, фізично

чи духовно, треба прийти до Ісуса та бути з Ним.

Учні отримали від Нього дещо, а потім понесли отримане далі. Приймати від Нього живе слово, свій хліб з Небес, який потім ти будеш віддавати людям, що знаходяться поряд з тобою. Ти будеш ділитися з ними тим, що Бог зробив у твоєму житті та відкрив особисто для тебе. У кожного з нас є свої п'ять тисяч, які очікують на нас; і у нас є щось таке, чим ми можемо благословити їх. Найперші прості одкровення, які ми маємо, потрібні комусь поряд з нами, і ми повинні ними ділитися. Ми повинні навчитися знаходити щось позитивне, чому Господь вже навчив нас, та передавати це іншим. Так ми побачимо у своєму житті дива, що множуються. У кожного з нас є ті, хто потребує саме нас.

В'ячеслав Бойнецький
(переклад - Олена Ронжина)

НЕВИДИМА БИТВА

Нещодавно завершив читання надзвичайно цікавої книги, яку віднині наполегливо можу рекомендувати кожному. (Окрема подяка пастору Карену Ісояну за рекомендацію кілька років тому)

Уяви, що можеш зазирнути за лаштунки духовної боротьби. Не в абстрактному сенсі, а буквально — послухати, як демони між собою обговорюють методи маніпуляції людьми. Саме таку можливість дає Клайв Льюїс у своїй книзі «Листи Крутеня».

Це не звичайний християнський твір, а сатиричний аналіз того, як диявол працює з людськими слабкостями. У формі листів старшого демона Крутеня до його учня Вертігора Льюїс розкриває механізми спокуси. І що цікаво: демони в книзі не діють через страх чи примус. Вони просто використовують нашу забудькуватість, самовиправдання та інші слабкі місця.

Давайте розглянемо основні уроки «Листів Крутеня» і знайдемо їхні паралелі у Біблії.

1. ГОЛОВНА ТАКТИКА ДИЯВОЛА — НЕ АТАКУВАТИ, А ВІДВОЛІКАТИ.

Часто ми уявляємо духовну боротьбу як щось драматичне — спокуси, сумніви, різкі падіння. Але Крутень пояснює Вертігору, що найефективніший метод — не переконувати людину, що Бога немає, а просто не дати їй часу думати про Нього.

Біблійна паралель:
«А що в терня впало – це ті, хто слухають слово, але клопоти, багатство й розваги життєвські заглушають його, і воно не приносить плоду.» (Лк. 8:14)

Уяви ситуацію: ти плануєш помолитися, але тебе відволікає телефон. Потім згадуєш про купу справ. Вечір — і ти вже надто втомлений. Саме так і працює відволікання: непомітно, поступово, без агресивного примусу.

2. ШЛЯХ У ПЕКЛО — НЕ ОБРИВ, А ПЛАВНИЙ СХИЛ.

Одна з найвідоміших цитат згадаємої книги звучить так:
«Найбезпечніша дорога в пекло – це поступова, повільна стежка, без різких спусків, без показників і без вибоїн.»

Людина рідко робить великі гріхи одразу. Все починається з дрібниць: трохи злукавити, трохи змовчати, трохи схитрувати. Згодом ці речі стають звичкою.

Біблійний паралель:
«Є путь, що здається людині простою, та кінець її – путь до смерті.» (Прип. 14:12)

Крутень вчить Вертігора, що головне — не допустити різких змін у свідомості «пацієнта». Не треба змушувати людину відкрито зрікатися Бога. Достатньо, щоб вона потроху виправдовувала власні компроміси.

3. ДИЯВОЛУ НЕ ОБОВ'ЯЗКОВО ЗРОБИТИ УСІХ ЗЛОЧИНЦЯМИ У ЗВИЧНОМУ РОЗУМІННІ ЦЬОГО СЛОВА – ЙОМУ ДОСТАТНЬО ЛЮДСЬКОЇ БАЙДУЖОСТІ.

Ми часто думаємо, що найбільше зло творять диктатори чи злочинці. Але Крутень пояснює, що дияволу набагато вигідніше, коли люди просто байдужі.

Біблійна паралель:
«Як ти теплий, ані гарячий, ані холодний, то викину тебе з уст Моїх!» (Об. 3:16)

Сучасний світ сповнений байдужості. Ми звикли не помічати чужого болю, не запитувати себе, чи правильно живемо. Саме ця апатія — ідеальний інструмент демонів.

4. ДИЯВОЛ НЕ СТВОРЮЄ РАДОСТІ, ВІН ЛИШЕ ЇЇ ВИКРИВЛЮЄ.

Крутень зізнається, що всі справжні радощі (любов, дружба, мистецтво, їжа) створені Богом. Темні сили не можуть запропонувати нічого нового, вони лише змушують людину шукати задоволення не там, де потрібно.

Біблійна паралель:
«Горе тим, що зло називають добром, а добро – злом!» (Іс. 5:20)

Наприклад, любов до їжі може перерости в ненажерливість, турбота про кар'єру — у жадібність, а бажання порядку — в деспотизм.

5. ДИЯВОЛ НЕ НАВИДИТЬ ЛЮДИНУ, АЛЕ НЕ МОЖЕ БЕЗ НЕЇ ІСНУВАТИ.

Крутень пояснює, що демони не можуть створити нічого власного — вони лише споживають, руйнують і паразитують.

Біблійна паралель:
«Злодій приходить лише для того, щоб украсти, убити і погубити.» (Ів. 10:10)

Гріх здається привабливим, але він лише спустошує людину. Ми очікуємо задоволення, а отримуємо лише внутрішню порожнечу.

6. СТРАЖДАННЯ МОЖУТЬ ПРИВЕСТИ ЛЮДИНУ ДО БОГА.

Один із найбільш цікавих моментів у книзі — коли «пацієнт» переживає важкі часи, і Крутень починає пані-

кувати. Він розуміє, що саме через випробування люди часто навертаються до Бога.

Біблійна паралель:
«Щоби досвідчена віра ваша, яка цінніша за золото... була на хвалу, честь і славу при з'явленні Ісуса Христа.» (1Пет. 1:7)

Ми часто нарікаємо на труднощі, але саме вони можуть бути найкращим інструментом очищення нашої душі.

7. НАЙБІЛЬША ПЕРЕМОГА ДИЯВОЛА – ЦЕ КОЛИ ЛЮДИНА ПЕРЕСТАЄ ЙОГО ПОМІЧАТИ.

В останньому листі Крутеня до Вертігора він визнає, що їхній підопічний знайшов Бога. Це означає поразку для демонів. Але їхня головна надія — що більшість людей навіть не задумасться про те, що вони перебувають під впливом спокуси.

Біблійна паралель:
«Будьте тверезі, пильнуйте! Бо противник ваш, диявол, ходить, ричучи, як лев, що шукає, кого б пожерти.» (1Пет. 5:8)

Якщо дияволу вдасться залишатися невидимим, він може безперешкодно діяти.

«Листи Крутеня» — це книга, яка змушує нас замислитися над процесами вічної ваги...

Льюїс показує, що диявол рідко діє відкрито. Його стратегія — не страх, а поступове, майже непомітне віддалення людини від Бога.

Найголовніший висновок? Темрява не перемагає світло різко — вона просто змушує людину відкласти духовні речі «на потім». І саме це найбільша небезпека.

Будьмо ж завжди пильними до свого внутрішнього стану і до мотивації наших вчинків!

Нехай кожного з вас зміцнить та благословить Господь!

Марк Лукін
Нефтенбах, Швейцарія

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка, 13. ПТ – 18:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7451 4432 7118 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.258802 Наклад: 1000 примірників.